

Plens de llum

Soc en Joan, un sagal com diu el meu pare. Tinc vint-i-dos anys i visc a Sant Esteve, però ara mateix tot canviarà. Estic a punt d'agafar un avió cap a Madrid, això no és dolent només és que sento que tot el que era perfecte a la meua vida, se n'anirà.

La meua mare em fa una última abraçada abans que anunciïn pels altaveus el meu vol. Agafo la meua maleta i me'n vaig. Em giro per darrera vegada per veure la meua mare plorant. El meu pare ni tan sols ens ha acompanyat. Passaré tant de temps fora... Seran dos mesos, per temes de feina i, però no em quedaré a Madrid.

Després d'estar dues hores tancat a l'avió, per fi hem sortit. Jo no coneixia ningú, tothom era desconegut, per a mi. L'espai també.

Quan he arribat a l'hotel veig que la meua empresa m'ha pagat una habitació on tot era de color blanc i alguna paret groga. La senyora de recepció m'ha semblat molt simpàtica:

-L'habitació 103, és la seva. Que tingui una bona estada!- m'ha dit.

En entrar a l'habitació he vist que hi havia els llums encesos, cosa que m'ha resultat estranya.

La resta tot normal: lavabo gran amb banyera, pica, tovalloles... però en veure el llit m'he espantat. Sobresortia un gran bony i quan m'apropo, molt a poc a poc, veig que és una persona, una noia. Obre un ull i després l'altre i s'aixeca de cop.

-Què fas a la meua habitació?! - Crida espantada.

És la meua habitació, li responc ensenyant-li la clau amb el número 103.

S'aixeca, remena dins la seva motxilla i en treu una clau que penjava d'un clauer en el qual hi havia inscrit el número 103 amb números enormes. Eren les mateixes claus.

-Hi deu haver hagut un error, preguntaré a recepció. -li dic.-

A recepció em diuen que parli amb la meua empresa.

Faig una trucada ràpida i m'expliquen que és la meua companya de feina i que hauré de compartir habitació amb ella.

Ens passem cada dia treballant junts, dinant junts fent un munt de coses junts en el nostre temps lliure i a l'hora de dormir, jo dormia a terra amb dues mantes i ella al llit.

Han anat passant els dies i cada vegada em sentia més a gust amb ella. Es diu Camila, té vint-i-dos anys, com jo. És morena de pell té el nas peti i uns ulls plens de llum.

Ens ho passem tan bé! A cada nou dia era més conscient que m'agradava més.

De sobte, soc conscient que el temps s'ha acabat. Demà torno a Sant Esteve i ella a Colòmbia.

No puc deixar-la anar, però tampoc puc fer res al respecte. Ja és l'hora. Acaben d'anunciar el meu vol pels altaveus, com l'última vegada. Me n'haig d'anar i em vull acomiadar d'ella, però com m'acomiedo d'una persona que en dos mesos ha significat tant per a mi? No puc fer-ho.

Ella ve, se m'apropa i tampoc li surten les paraules. Em fa un petó i amb això ja m'ho diu tot.

Agafo les meves maletes i pujo a l'avió. S'ha acabat tot. Aquests dos mesos plens de llum s'han esfumat i ara, ja no vull tornar a la meua vida "perfecta" de persona rica. Ella m'ha demostrat que amb molt menys es pot ser el doble de feliç.

No són necessaris els diners per a la felicitat. Només una persona és necessària, però ha de ser la persona correcta perquè deixis la teua vida de persona rica per una vida amb menys diners però amb més felicitat.

Nora Sayago Díaz

2n d'ESO